

1

"ท่านแบล็ค องค์ราชาเสด็จมาขอรับ"

"ให้เขาเข้ามา"

ชายหนุ่มรูปร่างสูงดวงตาสีดำสนิทเหลือบมองทาสรับใช้ทางกระจก พลังสะบัดเรือนผมสีดำยาวสลวยแล้วรวบมันไว้ด้านหลัง วินาทีเดียวกับที่ชายสูงวัยรูปร่างท้วมเดินเข้ามา ความน่าเกรงขามแผ่สะท้านไปทั่วห้อง ทาสรับใช้นับสิบตนต่างพากันก้มศีรษะคำนับ แต่นั่นไม่ได้ทำให้เจ้าของห้องรู้สึกประทับใจเลยสักนิด

"ท่านมีธุระอะไร" ชายหนุ่มเอ่ยถาม

"ยังคงแสดงความก้าวร้าวเหมือนเช่นเคยนะ"

"หามีได้"

"เจ้าต้องขึ้นไปปฏิบัติภารกิจบนโลกมนุษย์"

"ท่านก็รู้ว่าข้าไม่ไป"

"ครั้งนี้เจ้าจะขัดคำสั่งไม่ได้"

"เหตุผล?"

"เพราะเป็นคำสั่งจากศิลาสามพิภพ"

ทั่วห้องไม่มีเสียงลมหายใจไปชั่วขณะ ดวงตาของชายหนุ่ม

มันดี

เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ หรือลงแล้วเดินตรงเข้าหาชายสูงวัย
อย่างไม่เชื่อในคำพูด และเมื่อชายสูงวัยตนนั้นโบกมือขึ้น ภาพบางๆ พลัน
ปรากฏขึ้นมาให้เห็นว่าแท่นหินสีดำสูงตระหง่านกำลังลุกเป็นไฟ

"คิลา นั่น... มันไม่มีปฏิกิริยาอะไรมาหลายร้อยปีแล้วมิใช่รี"

"ใช่ แต่ตอนนี้ไม่ใช่"

"ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง แล้วทำไมต้องให้ภพของเรารับผิดชอบภารกิจ
บนโลกมนุษย์"

"เพราะว่าคำสั่งนั้นระบุเจาะจงถึงเจ้า... เจ้าคนเดียวเท่านั้น"

ชายหนุ่มได้แต่เงิบอึ้งด้วยความประหลาดใจ

"ภารกิจที่ว่าคืออะไร"

"ภายในระยะเวลาสิบหกวันนี้ เจ้าต้องนำหัวใจของหญิงสาวคนหนึ่ง
มาส่งเวยคิลาสามพิภพ หากเจ้าไม่ทำ... เจ้าจะถึงแก่การดับสูญ"

"ข้าเข้าใจแล้ว" ชายหนุ่มก้มศีรษะคำนับชายสูงวัยก่อนที่จะเปลวไฟ
สีส้มจะลุกโชนห้อมล้อมตัวเขา ร่างของชายหนุ่มหายวับไปกับตาทันที
บรรยายกาศภายในห้องดูเหมือนจะผ่อนคลายลง มีเสียงเป่าลมดังออกมา
อย่างโล่งอก

"คิลาสามพิภพออกคำสั่งจริงหรือขอรับ"

"เปล่า 〇.〇"

ทั่วทั้งห้องไม่มีเสียงลมหายใจไปชั่วขณะอีกครั้ง

"แล้วทำไมองค์ราชาถึงบอกท่านแบล็คไปแบบนั้นล่ะขอรับ T_T"

"ข้าขอร้องให้คิลาสามพิภพช่วยข้านิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเอง แค
เปล่งแสงเล็กน้อยพอเป็นหลักฐานเท่านั้นนะ ^^"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทาสรับใช้นับสิบตนต่างแสดงสีหน้าเหมือนอยาก
จะร้องไห้ ชายสูงวัยแค่นเสียงหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ ก่อนจะเผย
รอยยิ้มอันร้ายกาจที่แสดงให้เห็นว่าพอใจกับผลงานของตัวเองยิ่งนัก

"หากท่านแบล็ครู้ความจริงและกลับลงมาเมื่อใด มีหวังอเวจีได้
พิณาคเป็นแน่ท่าน T_T ขนาดแค่นี้พวกข้ายังกลัวจนจะตายอีกรอบอยู่
แล้วนะขอรับ"

"ข้าไม่ได้หลอกนะไว้อย่างไร แต่ข้าแค่หวังดีกับมัน >_< ลูกชายคนนี้นั้นมันต้องใช้เล่ห์แบบนี้แหละ"

"เอ่อ ข้าขอถามหน่อยได้มั้ยว่า...ส่งท่านแบล็คขึ้นไปยังโลกมนุษย์แบบนี้ จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของท่านคืออะไรขอรับ"

"เอาน่า ไม่นานพวกเจ้าก็จะรู้" ชายสูงวัยยิ้มอย่างมีเลศนัย

"องค์ราชาขอรับ หัวใจของหญิงสาวคนนั้น ท่านแบล็คจะนำกลับมาได้จริงหรือ" ทาสรับใช้อีกตนสอดขึ้นมา

"ได้สิ แต่หวังว่าจะนำกลับมาอย่างถูกวิธีนะ" ชายสูงวัยทำหน้าครุ่นคิดก่อนจะเผยรอยยิ้มเหมือนเดิม "เปลวไฟเย็นเจี๊ยบอย่างมัน... ต้องเจอความรักอันร้อนจี๋สิ มันถึงจะเจ๋ง!" ชายสูงวัยเปรยเบาๆ พร้อมกับหัวเราะหึๆ ในลำคอ หลังจากทาสรับใช้ฉบับลับตนก้มศีรษะคำนับ เขาพลันสะบัดผ้าคลุมเดินออกจากห้องไปทันที

'มามะ มาให้เสียกอดดีกว่านะ'

ปัง! ปัง! ปัง! ตึงงง! ประตูห้องพังทลายลง

'กล้าดียังไงมาจับมือผู้หญิงของคนอื่น! ไม่เคยตายใช่ไหม'

'กะ...แกมาจากไหนเนี่ย คิดว่าตัวเองเป็นดาราลแล้วฉันจะไว้หน้าเธออะ'

'เฮ้ย ไอ้แก กะอืแค่เงินเจ็ดล้านเยน คิดว่าจะซื้อผู้หญิงของฉันได้รึไง'

'ออกไปเดี๋ยวนี้แหละ!!! ยัยนี้บอกเองนะว่าต้องการใช้หนี้ด้วยวิธีนี้'

'เอริ เธอนี้แปลกนะ บอกกับฉันหยกๆ ว่าจะอยู่กับฉันตลอดไป ทำไมต้องหนีมาใช้หนี้แทนพ่อแม่แล้วตัวเองต้องเจ็บข้าคนเดียวแบบนี้ล่ะ'

'เท็ดลี...'

'มานี่เอริ'

'แล้วเงินฉันล่ะ ฉันจะแจ้งตำรวจมาจับแกแน่นอน...'

ขณะที่อาเสี่ยยังพูดไม่จบประโยค เท็ดลีรีบคว้าตัวเอริมาโอบกอดไว้ ก่อนจะโยนกระเป๋าเอกสารซึ่งในนั้นมีเงินเก็บทั้งหมดของเขาตั้งแต่เริ่มเข้าวงการเป็นจำนวนมากกว่าเจ็ดล้านเยนใส่หน้าชายวัยเด็กคนนั้น

มันดี

ฉันปิดหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเล่มนี้แล้วถอนหายใจเบาๆ เอ้อ บนโลก
กลมๆ ไบนี่ ฉันจะได้เจอเจ้าชายที่แสนดีบ้างไหมนะ

อ่านนิยายหรือการ์ตูนมาตั้งหลายเล่ม เจอแต่พระเอกมาดเจ้าชาย
แบบนี้ทุกที โอ๊ย...เกิดมาสิบหกปียังไม่เคยมีผู้ชายคนไหนที่ทำให้ฉันใจ
เต้นแรงและหน้าแดงเหมือนนางเอกนิยายหรือการ์ตูนเลยสักคน --

10

แต่จะว่าไป...มันก็มีแหละนะ

ตึง ตึง ตึง

"เสียงอะไรนะ" ฉันขมวดคิ้วอย่างสงสัยเมื่อเสียงนั้นโผล่เข้ามา

ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง

ปะ...ปลาหมึกยักษ์ >O<?

"อ้าก! T_T มะ...แม่ ตัวอะไรก็ไม่รู้!!"

"อะไรของแกอีกล่ะ วันๆ ดีแต่โวยวาย!"

"แม่ ตัวอะไรไม่รู้ อยู่ในห้องหนู >O<"

"แมวหรือเปล่า เมื่อคืนก่อนเห็นมีตัวหนึ่งแอบเข้ามาวิ่งเล่นในบ้าน
เรา!" แม่ตะโกนตอบ

เงาสีดำต่าๆ ขนาดใหญ่ปรากฏอยู่ตรงหน้าฉัน แม่จ๋า! ไซ้แมว
ที่ไหนกันแล้ว T_T มันยุบยับอยู่บนกำแพงอย่างกับหมวดปลาหมึกยักษ์
ในมหาสมุทรเลยอ่า ที่สำคัญ...มันกำลังเคลื่อนตัวมาหาฉัน

ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง ตึง

"อ้ากกกกกก!! ช่วย...ด้วยยยยย!!"

ฉันหลับตาปี >_< เมื่อเสียงนั้นหายไปจึงลืมตาขึ้น และพบว่าแม่
(ผู้ถือไม้ช้อนตุงมาด้วย) พี่ชาย และพี่สาวกำลังวิ่งเข้ามาในห้องนอนฉัน

แล้วเงาของปลาหมึกยักษ์บนกำแพงหายไปไหนล่ะ

"อะไรของแก ผันไปรีเปล่า" แม่บ่นอย่างอารมณ์เสีย

"แต่เมื่อกี้หนูเห็นเงาของปลาหมึกยักษ์บนกำแพงจริงๆ นะ! แม่
ไม่เห็นหรือ TOT"

เจียบ...

"เห็นสิ! เงาจิ้งจกไงล่ะ ฉันเห็นแวบๆ บนกำแพงเมื่อกี้" แม่บอก...

ไร้ T_T

"ปลาหมึกยักษ์...ก็ต้องอยู่ในมหาสมุทรสิวะ -*-" พี่ชายฉันบอก
พลางขมวดคิ้ว

"แกคงอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นมากไปเลยจิตหลอนนะ นอนพักเดี๋ยวคง
ดีขึ้น -- เอ้อ" พี่สาวฉันบอกก่อนที่ทุกคนจะเดินออกจากห้องนอนฉัน
ไปอย่างปลงๆ

ฮือๆ ฉันเห็นเงาของปลาหมึกยักษ์บนกำแพงจริงๆ นะ >.,<

"เฮ้ยโร กลับบ้านกัน -O-"

ผู้ชายรูปร่างสูงหุ่นดีคนหนึ่งเดินมาหาฉัน เด็กสาว ม.ปลาย
หลายคนต่างพากันมองเขาแล้วแอบซุบซิบกัน ไวน์ถือเป็นเด็กหนุ่ม
หน้าตาดีถึงขั้นหล่อระเบิด -- และที่สำคัญ...เขาเป็นเพื่อนสนิทของ
ฉันเอง ลักษณะเด่นของเขานอกจากใบหน้าอันหล่อเหลาแล้วยังไฝมยาว
สีแดงเข้ม แม้ว่าเขาจะไม่ใช่คนเรียบริ่อย แต่เขาก็ไม่ใช่คนเกเร สรุปว่า
เขาแทบจะไม่มีข้อเสียอะไรเลย โดยรวมแล้วเพอร์เฟกต์เกือบทุกอย่าง
จนทุกคนในโรงเรียนต่างขนานนามให้เขาเป็น 'เจ้าชาย'

และเขาคอนี้...เป็นรักแรกของฉัน

"อะไรของเธอ นี่ยังคิดมากเรื่องปลาหมึกยักษ์อีกหรือ" เขาพูด
พลางผลักหัวฉันเบาๆ

"--^ ไม่ขำเลยนะ เอ้อ แต่คิดไปคิดมา สงสัยฉันคงตาฝ้ามั้ง"

"ไปเถอะ กลับบ้านกันดีกว่า เออ วันนี้แวะไปหาอะไรกินกันก่อน
ดีมัย"

"โทษทีนะไวน์ วันนี้ฉันมีนัดกับพี่ครีม"

เงียบ...

"ฉันกับผู้ชายคนอื่น เธอจะเลือกใคร"

"-O-"

"ฉันถามเธอว่า... ฉัน! กับผู้ชายคนอื่น! เธอจะเลือกใคร! -O-^"

"นายตะโกนใส่ฉันทำไม เห็นมัยว่าคนอื่นหันมามองกันหมดแล้ว!"

"สรุปจะเอาใจ เลือกฉันหรือผู้ชายคนอื่น"
 "สำหรับฉัน พี่ครีมไม่ใช่ผู้ชายคนอื่น --"
 "แต่ฉันเป็นเพื่อนเธอมาเกือบสิบปีแล้วนะ"
 "โอโห *O* ก็พี่ครีมบอกว่าต้องไปให้ได้นี่นา"
 "เออๆ"

12

เขาทำท่าทางอนแล้วสะพายกระเป๋าเดินลับสายตาไป ความจริงวันนี้เป็นวันเสาร์ แต่ทางโรงเรียนนัดมาเรียนพิเศษครึ่งวันเช้า เพื่อนในกลุ่มคนอื่น ๆ ชี้เกี่ยจากกันจึงเหลือแค่ฉันกับไวน์สองคน ช่วงนี้ฉันเห็นเขาใส่หูฟังเอ็มพีสามตลอดเวลา แถมความขี้หงุดหงิดจะเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นสามเท่า ขอโทษนะไวน์ เผอิญฉันมีนัดสำคัญจริงๆ นี่นา เฮอะ ทีนายเองยังมีคนที่ชอบเลยนี่ แล้วจะมาทำหวงฉันทำไมยะ =O=!

"มาแล้วคะพี่ครีม ^-^"
 "ว่าไง วันนี้เรียนเหนื่อยมั๊ย"
 "ไม่เห็นเหนื่อยหรอกคะ...แล้วพี่ครีมล่ะคะ"
 "พี่ก็ไม่เหนื่อยจ๊ะ เห็นหน้าหวานๆ ของโรกีย์หายแล้ว"

พี่สาวขาสวยที่กำลังเอาเมนูไอศกรีมมาให้ทำหน้าอึ้งๆ ไปสักพักก่อนที่จะวางเมนูลงบนโต๊ะ มันก็แน่นอนอยู่หรอก เพราะหน้าตาฉันดูห่างจากคำว่าหวานไปค่อนข้างจะหลายกิโลเลยทีเดียว --

"หะๆ ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ"

"พี่พูดจริงๆ นะ"

พี่ครีมเป็นรุ่นพี่ที่อยู่โรงเรียนแถวๆ โรงเรียนฉัน เขาเป็นนักบาสตัวสูงลิบ ผมสีน้ำตาลเข้มๆ (ไม่ได้ย้อมนะ) หน้าตาคมเข้ม ที่สำคัญใจดีเป็นที่สุด ฉันเหม่อมองพี่ครีมที่กำลังดูเมนูไอศกรีม ทำให้ฉันนึกย้อนไปถึงวันแรกที่ได้เจอกับรุ่นพี่ต่างโรงเรียนคนนี่...

เย็นวันนั้นฝนตกหนักมาก แถมฉันยังลืมเอาร่มติดกระเป๋าไปด้วย ฉันรีบวิ่งออกจากโรงเรียนไปที่ป้ายรถเมล์ แล้วก็ได้ยินเสียงเรียกฉันจากทางด้านหลัง ผู้ชายในชุดนักเรียน ม.6 กางร่มวิ่งมาทางฉัน เขากำลัง

ตะโกนบอกอะไรบางอย่าง +_+ เสียงฝนตกดังมาก ฉันเลยได้ยินไม่ถนัด แต่เขายังคงวิ่งเข้ามาใกล้ฉันเรื่อยๆ

'อะไรนะคะ'

'ชิป!'

'อะไรนะคะ!'

'ชิปไม่ได้รู้ดนะ'

'หา? ตะ...แต่ฉันรู้ดชิปกระโปรงแล้วนะ O_O'

'ไปให้ชิปกระโปรงหรือก ชิปกระเป๋านักเรียนของน้องต่างหากละ'

'อ้อ!'

ฉันเหลือวไปมองกระเป๋าของตัวเอง พบว่าสมุดหลายเล่มได้ร่วงลงมาตามทางที่ฉันวิ่ง ตอนนีเราสองคนยืนอยู่ตรงริมถนน เสียงฝนตกดังซ่าๆ สลับกับรอยยิ้มที่ผุดขึ้นบนใบหน้าฉันและเขา เนื้อตัวของฉันเปียกโชกไปหมด จำได้แม่นเลยว่าเขาวิ่งข้ามถนนมาเก็บสมุดให้ฉันครบทุกเล่มก่อนจะยื่นร่มมาให้ฉัน

'เอาร่มไปสิ เดี่ยวพี่เดินกลับเองได้'

'อ้อ ไม่เป็นไรคะ อีกนิดเดี๋ยวก็ถึงบ้านแล้ว'

'บ้านน้องอยู่ตรงไหนละ'

แม่บอกว่าห้ามคุยกับผู้ชายแปลกหน้า...เพราะอาจจะเป็พวกโรคจิต -,- เอ...แต่เขาก็ดูเป็นคนดี แถมฉันยังจำเลขประจำตัวไว้ด้วย แล้วนี่นา นานะ บอกนิดบอกหน่อยคงไม่เป็นไร โอกาสเจอผู้ชายดีๆ แบบนี้มีแค่หนึ่งในพันๆ ล้านสำหรับฉัน -O- แต่มันก็ไม่ดีนะ นี่ผู้ชายแปลกหน้า...

'ถัดจากตรงนี้ไปสามช่วงถนน หมู่บ้านที่อยู่ตรงข้ามกับเซเว่นนะคะ'

สุดท้ายฉันก็บอกหมดเลย -_-

'อ้อ...อ้าว งั้นเราก็กลับทางเดียวกันสิ บ้านของพี่ก็ไปทางนั้นแหละ'

'อ้อ... -O-'

ปรากฏว่าไม่ได้กลับทางเดียวกันเท่านั้น บ้านยังอยู่ใกล้กันแค่เอื้อมมืออีกด้วย -O- ใ้อ้ว...พระเจ้าท่านคงสงสารฉันที่เอาแต่ร้องไห้กับ

รักข้างเดียวมานานแสนนาน หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาฉันจึงได้เจอกับเขา
อยู่บ่อยๆ เขาเทคแคร์ฉันดีมาก ๆ วันไหนที่เขาไม่ได้ซ้อมบาส เขามัก
จะแวะมารับฉันกลับบ้าน แถมยังชอบเอาขนมมาฝากด้วย เห็นแบบนี้แล้ว
เพื่อนๆ ในกลุ่มเลยเชียร์ให้ฉันคบกับเขา ยกเว้นไวน์คนเดียว -- ฉัน
นะไม่เข้าใจนายจริงๆ เลียยย...ทำไมนายถึงไม่ชอบพี่ครีมนะ

14

เฮ้อ แล้วทำไมเวลาฉันอยู่กับพี่ครีม ฉันต้องคิดถึงไวน์อยู่เสมอ แถม
ยังเป็นแบบนี้อยู่บ่อยๆ เสียด้วย == รู้สึกผิดต่อพี่ครีมเหมือนกันนะ

"โธ...นี่โธ"

"อ๊ะ...อะไรคะ ๐_๐"

"พี่เรียกตั้งนานกว่าจะตอบ"

"โธ๊ะ ขอโทษคะ -๐-"

"พี่ถามว่า...โรอยากจะคบกับพี่มั๊ย"

เสียงของพี่ครีมก็องอยู่ในหูของฉัน ๐_๐ ไม่น่าเชื่อจริงๆ ไม่ใช่
ว่าฉันโง่ที่ไม่รู้ว่าพี่ครีมมาชอบนะ แต่ที่ตกใจคือทำไมมันเร็วจนไม่ทันให้
ฉันตั้งตัวแบบนี้ สมองฉันเริ่มประมวลผลสั่งการออกมาอย่างซ้ำๆ แต่ยังไม่
ทันสำเร็จ

ตายแล้ว แก้มของพี่ครีมเริ่มเปลี่ยนเป็นสีชมพูจางๆ ขณะที่ฉันเริ่ม
หน้าแดงแล้วเหมือนกัน -๐-

"มันอาจจะดูเร็วไปนิด แต่เราลองศึกษากันดูก่อนดีมั๊ย พี่ว่าโรเป็น
ผู้หญิงน่ารัก แถมยังนิสัยดี พี่เลยอยากรจะคบกับโร"

"เอ่อ..."

"ไม่เป็นไร ถ้าลำบากใจวันหลังค่อยตอบก็ได้นะ ^-^"

ฉันมองหน้าพี่ครีมแล้วนึกถึงหน้าไวน์ ตอนนี้อันต้องเลือกระหว่าง
ผู้ชายที่ชอบฉันกับความรักที่ไม่มีทางสมหวัง ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเหมือนกัน
ที่ทำให้ฉันหลุดปากตอบตกลงกับพี่ครีม

"ไม่ค่ะ โรไม่ได้ลำบากใจอะไรเลย"

"..."

"จริงๆ ค่ะ"

"โรหมายความว่า..."

"คะ โรคตกลง"

พีศรีมทำหน้าดีใจสุดๆ เขายิ้มหวานให้ฉันก่อนที่เราสองคนจะนั่งคุยกันไปเรื่อยๆ แต่สมองฉันกลับรู้สึกว่างเปล่า +_+ ฉันจำเรื่องที่คุยกับพีศรีมไม่ได้เลย จำได้แค่ว่าตัวเองรู้สึกดีใจเล็กน้อยตอนที่เขาบอกจะไปส่งที่บ้าน ฉันเดินออกมาจากร้านอย่างงงๆ พระเจ้า! นี่ฉันมีแฟนแล้วอะ... +O+ ถ้าไฉนรู้เรื่องนี้... เขาจะมีปฏิกิริยาแบบไหนนะ แล้วนี่ฉันทำอะไรลงไป ฉันชอบผู้ชายที่เดินอยู่ข้างๆ จริง... หรือกำลังหลอกใช้เขา! ระหว่งที่เดินกลับบ้านฉันกับพีศรีมแทบจะไม่ได้คุยอะไรกันเลย ต่างคนต่างตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองจนเดินมาถึงหน้าบ้านฉัน

"ขอบใจนะที่วันนี้ไปกินไอศกรีมกับพี"

"โรต่างหากที่ต้องขอบคุณพีศรีมที่อุดส่าห์เลี้ยงไอศกรีม"

"ไม่เป็นไรจ้ะ คินนี่ฝันดีนะ"

"คะ >_<"

"พีไปละ ^^"

"กลับบ้านดีจ้ะ นะคะ"

"จ้ะ เดียวคินนี่พี่ส่งข้อความไปหานะ"

โอ้ยทำไงดี... พุดตามตรงแล้วฉันก็ไม่ได้ชอบพีศรีมมากมาย อีกอย่างคนที่ฉันชอบจริงๆ ไม่ใช่พีศรีมสักหน่อย แต่จะทำยังไงดีละ ดันปากหมาตกปากรับคำไปเรียบร้อยแล้ว T_T ฮือๆ พีศรีมต้องเสียใจมากแน่ๆ เลยถ้าฉันบอกความจริงนี้ไป พอฉันจะเข้าบ้าน คนที่ฉันไม่อยากจะที่สุด (หรืออยากกันแน่?) ก็โผล่ออกมาจากมุมมืด =_= ถึงบอกว่าไม่อยากจะเจอ ก็เถอะ แต่พอเห็นหน้าแล้วก็...เฮ้อ เขายืนฟังฮาร์เลย์ดีด้า จ้องหน้าฉัน

"แหม...กลับบ้านดีจ้ะ นะคะ... เลียนจนจะอ้วก แหะ -_-"

"อะไรของนาย -_- แล้วนี่ไปไหนมา"

"ไปส่งน้องพาย ดึกคืนมีดค้ำเธอเพิ่งจะกลับมาถึงบ้านอะ"

อะอะอะไรก็ยัยน้องพายๆ =^= เซอะ

"ไม่ได้ดูตัวเองเลยนะ นายก็ยังไม่ถึงบ้านเหมือนกันนั่นแหละ"

"ฉันเป็นผู้ชาย -O- ส่วนเธอเป็นผู้หญิง"

"แต่ฉันอายุมากกว่านายเกือบปี -O-"

"ซี แล้วทำไมเพิ่งกลับบ้านหา -_-"

"แล้วไง นายเป็นห่วงฉันหรือ"

เจียบกริบ -_- ฉันพูดอะไรออกไป หัวงจะให้ฮา...แต่กลับไม่ขำเลย

16

สักนิด

"แล้วพี่ครีมอะไรนั่นพูดอะไรกับเธอ ถึงได้หน้าแดงแบบนี้"

"มันเรื่องของฉันยะ!" ฉันตะคอกกลับไป หน้าแดงเพราะเจอนาย

ต่างหากเล่า +_+ แฮ่

"อะไรของเธอ +O+ วันนี้เธอปกติดีหรือเปล่า"

"ฉันจะไปนอนแล้ว เจียนายไปหวานกับน้องพายต่อเถอะ!"

"นี่...เดี๋ยวก่อนสิ!"

ฉันปิดประตูหน้าบ้านเสียงดังใส่ไวน์ก่อนจะรีบวิ่งขึ้นห้องนอน ให้ตายเหอะ ฉันละเกียดยจริงๆ เวลาที่เราทำท่าทางเหมือนเป็นห่วงฉันแบบนี้...ไม่สิ...เขาไม่ได้เป็นห่วงหรอก แต่...ถ้าไม่ได้เป็นห่วงจริง เขาจะมาหาฉันทำไมล่ะ โอ๊ย ตายๆ แล้วที่ฉันเผลอแสดงอาการหึงหวงเขาไปตั้งเยอะแยะล่ะ ทำยังไงดี ปวดหัว TAT

'บีบ บี บีง บี้ม!!!'

ฉันหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู อ้อ...พี่ครีมส่งข้อความมานั่นเอง

'วันนี้โรนาร์กที่สุดเลย รู้มั๊ยว่ามีคนเป็นห่วง อย่าลืมหมั่นฝากก่อนนอน

นะ มันดี'

โอ๊ย น่ารักปานจะกลืนกิน =O= ฉันยิ้มนิดหน่อยพลางล้มนอนลงบนเตียงก่อนจะหยิบสมุดไดอารี่ขึ้นมาเปิดอ่าน อย่างน้อยยังมีคนแคร์ความรู้สึกฉันบ้างล่ะ น้ำตาฉันค่อยๆ ไหลรินไปพร้อมๆ กับเสียงปึงปึงของพี่ชายกับพี่สาวที่กำลังแย่งกันกินขนมทอดอยู่ที่ห้องครัวชั้นล่าง - -

'14 กุมภาพันธ์

ไวน์ต้องขอยย่น้องพายคบเป็นแฟนแน่นอน ฉันเห็นเขากับยัยนั่น